

og rigere. Og hvis ellers finansministeren vil ofre de hjemlige forhold i den offentlige sektor lidt mere opmærksomhed, lidt flere penge og lidt flere hænder, kunne den stigende rigdom sådan set også omsættes til egentlige forbedringer på de trængte velfærdsområder. Men her er vi åbenbart oppe imod stærke kræfter.

Kl. 14.30

Er det da ikke regeringens projekt? Jo, statsministeren siger det godt nok. Men det er egentlig lidt svært at se, at der er troværdighed bag det projekt, for der er måske ikke engang noget velfærdsprojekt, når det kommer til stykket. I hvert fald er det ikke et velfærdsprojekt, der skal have en passende, anstændig og ordentlig andel af den rigdom, vi har.

Er det så ikke, fordi regeringen faktisk har den reelle målsætning, at vi stille og roligt skal have en mindre offentlig sektor, og at vi i stigende omfang skal have privatproducerede velfærdsydelser, og at det så også skal ledsages af skattelettelse? Det har skatteministeren jo lovet, om ikke andet går man da i hvert fald til valg på skattelettelse. Og hvad mening giver det at lave en 2015-plan og så til den tid i eftersommeren varsle en prioritering, hvis der ikke er noget råderum at prioritere inden for?

Det er jo politik at prioritere. Vi prioriterer en offentlig sektor. Vi prioriterer en offentlig sektor i forandring, og det er ikke noget nyt krav. Det er sådan set en gerning, vi allerede har begået, og en gerning, vi gerne vil blive ved med at begå. Vi ved godt, at der kræves omfattende fornyelser i den offentlige sektor, også i fremtiden. Det gør godt nedefra i kommuner og regioner og i de offentlige institutioner, men det er ikke noget, der lige er startet nu.

Der er masser at gøre, det kan vi støtte, det kan vi inspirere til, og vi kan også skabe rum for, at de forandringer kan ske. Det handler om arbejdsgange og bedre ledelse og selvfølgelig om fuld anvendelse af ny teknologi – det er der heller ikke noget nyt i, men det fortjener at blive gentaget – og det handler selvfølgelig også om at lære af de bedste eksempler og gerne af de gode eksempler, som sågar også kan stamme fra den private sektor. Men det ville være befriende, at de forandringer en gang imellem også kunne få lov at ske, uden at det skulle være et led i en spareplan.

Vi kan også gøre ekstremt meget mere for, at den offentlige sektor er en attraktiv arbejdsplads og en mere attraktiv sektor. Her bliver der meget at gøre i fremtiden. Her er det på dagsordenen,

hvordan de attraktive arbejdspladser bliver endnu mere attraktive, fordi der er et bedre arbejdsmiljø. Der har vi givet et bidrag i velfærdsaftalen, det skal nævnes, men der kan ske mere.

Der er også løn- og arbejdsforhold til diskussion. Her mener jeg godt, at vi kunne skabe et rum, eller at regeringen kunne tage initiativ til at skabe rum, så det at skabe attraktive arbejdspladser i den offentlige sektor fandt en ordentlig form, men vel at mærke uden – vi skal jo diskutere et beslutningsforslag senere på dagen om målrettede forbedringer på lønninger til hjemmehjælpere – at vi forgriber os på det ansvar, som arbejdsgiver og lønmodtager har også i den offentlige sektor for at afhandle egne løn- og arbejdsforhold.

Lad mig afslutningsvis gå ind i en helt central debat, der allerede har været rejst, og det er om vækstprocenterne. Hvor meget skal den offentlige sektor vokse? Lad mig understrege – jeg venter gladelig på, at alle VU-lignende indlæg nu kommer til at handle om, at det sagde den ene, og det sagde den anden, og det sagde den tredje, og jeg deltager gerne i undervisning på det her VU-kursus, der åbenbart er forberedt – at vi ønsker ikke at angive en bestemt procent, men vil forbeholde os retten til at docere den offentlige sektor efter de behov, der er rimelige, og selvfølgelig med stor respekt for, hvad den offentlige økonomi så i øvrigt kan bære.

Vi er foran 2010-målsætningen, for så vidt angår gældsafviklingen. I SR-regeringens tid overskred vi de offentlige vækstrater, vi havde. Vi fulgte landskabet og ikke et kort, der ikke var helt korrekt, for det er ikke alle kort, man tegner korrekt, hvis man ikke helt kan se alle veje foran en. Det kunne vi ikke altid. Det tror jeg sådan set heller ikke den nuværende regering kan.

Men lad det stå klart: Vi vil have en ligelig udvikling i fordelingen af den rigdom, vi får i de kommende år i dette land. Og det betyder, at den offentlige sektor skal have en højere vækstrate, og det betyder også, at vi kan bevæge os ud af det stramme greb, som denne regering har lagt om den offentlige sektor og især den kommunale sektor. Det er jo sådan set der, hvor borgerne i stigende omfang ytrer utilfredshed med regeringen.

Det er muligt, at man kan nøjes med de undersøgelser, man selv har begået, men jeg tror ikke, at man helt har taget virkeligheden i ed, og indimellem var der måske nogle, der som minimum skulle rulle vinduet ned og kigge ud i det land, de i øjeblikket har ansvaret for at lede.